

— «Πτηνόν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
 πῶς μᾶς κατέλαβε χιῶν.
 Θερμὸν, θερμὸν
 ἐντὸς ἡμῶν
 θάλλει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

— «Θερμὴ καρδιά φιλική
 πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,»
 μᾶς ἀπαντᾷ,
 γοργὴ πετᾷ,
 κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
 καθ' ἃς νὰ μένης ὥριστα μακρὰν,
 εἰς νόσον, νόσον τήκομαι πικρὰν,
 καὶ δὲν εὐρίσκω, φεῦ! τὸν ἱατρόν!
 Τὸ πῦρ ἐντός μου δὲν πραῦνει δρόσος,
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος φθείρ' ἡ νόσος.

Ἦγάπων πρόην τὴν χρυσὴν αὐγὴν,
 τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
 Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
 ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
 Ὁ ἥλιος ἢ δὴ ἢ ἀνατέλλει,
 τί πρὸς ἐμέ; Θρηνῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
 ἢ τοῦ βουνοῦ ἀγροτική ῥοή,
 οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελωδοί,
 μ' ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἀρμονιῶν.
 Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἀρμονία
 ἐν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερά.
 Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
 τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
 ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾶ.
 Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
 ζητῶ θρηνῶν, ἀφ' ὅτου εἶμαι μόνος.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μιλφδ. Gounod : (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

Παρῆλθεν ἡ παιδρὰ νεότης·
 τριγύρω μου σιγή.

Καὶ σὺ, καρδία μου ὑπνώττεις,
 ὡς νὰ σὲ φάγ' ἡ γῆ.

Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
 δὲν πρέπει ἄσμα, οὐδὲ γέλως
 εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.

Πᾶν βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ ἐστράφη,
 καὶ ἡ καρδία μου ἐτάφη,
 καὶ κλείεται ψυχρά.

